

Informatiu de l'Alt i Baix Penedès

Germanor, 3 - Tel. 93 890 24 55 - Fax 93 817 16 25
08720 VILAFRANCA DEL PENEDÈS

E-correu: noticiari@lafura.cat
agenda@lafura.cat
exposicions@lafura.cat
bustia@lafura.cat
lafura@lafura.cat
llavordelletes@lafura.cat

Exemplar gratuït

Edita: Penedès Edicions S.L. - NIF B58101536

Editor Delegat: Alfons Udina

Consell Editorial:

Guillem Bel, Marga Carceller, Francesc Murgadas,
Joan Rovira, Núria Udina, Alfons Udina i Jordi Valls

Consell de Redacció:

Guillem Bel, Marga Carceller, Meritxell Vila, Fina
Martínez, Jaume Plans, Núria Udina i Alfons Udina

Seccions:

Roser Ferrer (Dossier); Jaume Plans i Meritxell
Vila (Noticiari i Esports); Fina Martínez i Núria
Udina (Agenda); Anna Balaguer, Eva Berengueras,
Teresa Escofet i Helena Ribas (Cinema, televisió,
exposicions, urgències)

Col·laboradors:

Ramon Arnabat, Pilarín Bayés, Frederic Cuscó, Jordi
Cuyàs i Antoni Ribas

Serveis:

Guillem Bel i Helena Ribas (Disseny); Anna
Balaguer i Teresa Escofet (Correcció); Arnau Udina
(Informàtica); Salvador Cantí, Santiago Mata,
José Suárez i Jaume Várias (Distribució); Carmen
Serrano (Manteniment)

Administració:

Natàlia Garcia (El lector anuncia); Joan Marimon,
Pere Domènech, Emili Luque i Miguel Àngel
González-Nuevo (Gestió comercial); Lúcia Recasens
(Comptabilitat)

Publicitat:

NEXOS INICIATIVES I SERVEIS, S.A.
Carrer Germanor, 3 - Apartat de Correus 244
Telèfon 93 890 24 55 - Fax 93 817 16 25
08720 VILAFRANCA DEL PENEDÈS
E-correu: publicitat@agencianexos.com

Fotocomposició i muntatge:

PEDICSA (Penedès Edicions, S.L.)
Telèfon 93 890 24 55

Impress a:

Indugraf Offset, S.A. - Telèfon 977 29 64 77

Dipòsit legal: B-16.850-82

Mitjana de difusió controlada per

27.477 exemplars setmanals

segons acta de control del 28/02/2008 per al període
gener-desembre 2007.

72.000 lectors

Audiència mesurada pel

**BARÒMETRE DE LA COMUNICACIÓ
I LA CULTURA (Onada: juny 2008)**

**Distribució gratuïta als 203 forns de pa dels 41
municipis de l'Alt i el Baix Penedès:** Albinyana, l'Arboç,
Avinyonet del Penedès, Banyeres del Penedès, Bellvei,
la Bisbal del Penedès, Bonastre, les Cabanyes, Calafell,
Castellat i la Gornal, Castellví de la Marca, Cunit, Font-
rubi, Gelida, la Granada, la Joncosa del Montmell, Llorenç
del Penedès, Masllorenç, Mediona, Olerdola, Olesa de
Bonesvalls, Pacs, el Pla del Penedès, Pontons, Puigdàlber,
Santa Fe del Penedès, Santa Margarida i els Monjos, Santa
Oliva, Sant Cugat Sesgarrigues, Sant Jaume dels Domenys,
Sant Llorenç d'Hortons, Sant Martí Sarroca, Sant Pere de
Riudebitlles, Sant Quintí de Mediona, Sant Sadurn d'Anoia,
Subirats, Torrelavit, Torrelles de Foix, el Vendrell, Vilafranca
del Penedès i Vilobí del Penedès.

**I a Cabrera d'Anoia, Capellades, els Hostalets de Pierola,
la Llacuna, Masquefa, Piera, la Torre de Claramunt i Vallbona
d'Anoia, de la comarca d'Anoia.**

**I a Canyelles, Cubelles, Olivella i Sant Pere de Ribes, de
la comarca del Garraf.**

Membre de:

La xocolata del lloro

Conta l'anècdota que una família indiana anada a menys, per mor de no se sap ben bé si alguna crisi econòmica o el mal cap d'algun dels qui tallaven el bacallà a la casa, va acabar decidint que el necessari retall de despesa es faria bàsicament suprimint la xocolata del lloro. Lamentablement, com passa amb la majoria d'aquestes històries i en els contes de fades, no ens ha arribat cap mena d'informació sobre si la família va sortir del mal pas o si va haver d'acabar menjant-se el lloro estofat per poder apaivagar la gana.

Adiferència del que explicava la facècia, a hores d'ara, quan ja portem algunes setmanes ballant-la i sembla clar que haurem de retallar la despesa en xocolata per al lloro, podem començar a saber perquè hem arribat on hem arribat. Com en el cas dels indians, hem estat molts anys pensant que tot l'any era estiu i que aquelles plusvàlues que s'obtenien dels pisos construïts amb els crèdits que regalaven bancs i caixes, com les que donaven els esclaus i els ingenis del sucre de qui van anar a fer fortuna a Cuba, durarien eternament. I que, per tant, aquelles indemnitzacions multimilionàries que permetien comprar clubs de futbol, eren premis més que justificats per qui, amb més o menys encert, havia donat molts diners a guanyar als qui l'havien contractat. Ara ens posem les mans al cap quan llegim les fortunes amb què es van assegurar la jubilació anticipada els directius dels bancs i entitats americanes que han fet fallida, però oblidem que a casa nostra hem anat més que sobrats de Vilallongas, De la Rosas, Albertos i altres espècies que, aprofitant el clima favorable, van criar a cor que vols entre nosaltres a base de vendre el poc que teníem als europeus que aspiraven a tenir un lloc al sol i ran del mar per passar-hi la vellesa. Tothom deia que allò no podia durar, però, com en la falla, ningú no tenia valor per posar-li el picarol al gat de l'especulació.

Un cop esclatada la crisi, arriba el temps de tancar l'aixeta dels diners. I el pare de família comença a fer-se impopular. Com en el temps dels indians, el fill bandarria de la mà trencada, segueix reclamant diners per poder jugar al casino. Oblidant que durant anys ha posat la mà al calaix i que bona part de la ruïna actual ve de la seva tendència al malbaratament. La filla en edat de merèixer no para de demanar-li diners per comprar-se roba. Bàsicament per poder buscar un bon partit que assegurui el futur de la família. L'oncle artista, per no ser menys, reclama seguir en nòmina. Al cap i a la fi ell, durant els anys de prosperitat, ha donat nom a la família i ha deixat que els altres fessin i desfessin amb el patrimoni. La tia soltera i beata, ella, no vol renunciar a les obres de caritat que assegurin la vida eterna dels membres de la família. Però, ja se sap, els diners arriben fins on arriben. Per tant, potser haurem de començar a pensar que tot allò de la llei de dependència fou un somni. Que el finançament, la llei de barris, la millora de l'ensenyament, el dentista gratuït, la reforma de les pensions, etc. queden per a quan les vaques tornin a engreixar-se. O volin. Perquè els ciutadans d'infanteria estem més escurats i endeutats que el lloro de l'anècdota. Només cal veure l'èxit que ha tingut el pla Renove que pretenia fer més ecològics els cotxes a base de donar-li al comprador una subvenció, per entendre que encara que ens posin cap per avall, no poden sortir més euros de les nostres butxaques. Que la solució no està en incentivar el consum sinó en frenar la despesa. I no precisament la dels pensionistes i els mileuristes. Que aquesta sí que és la xocolata del lloro.